

**Ett steg till
Askel eteenpäin
One more step**

Niclas Kangas

Examensarbete 2016

Språk: Svenska

Handledare: Albert Braun & Göran Torrkulla

Bedömmare: Ulrika Ferm & Jimmy Pulli

Yrkehögskolan Novia Utbildningen för bildkonst

Köpmansgatan 10

68600 Jakobstad, Finland

www.bildkonst.fi

Innehåll - Content

Abstrakt - Abstract	3
Tidigare projekt - Previous projects	5
Konstruktion - Construction	13
Resultat - Result	27
Tack till - Thanks to	40

Abstrakt

Min skulptur är i mångt och mycket ett kulminerande experiment som sammanbinder erfarenheter av tidigare projekt med en introspektiv analys av självmedvetande och vilja. Genom metall skulptering vill jag ta upp viktiga teman om personliga trauman och självsaboterande tänkande, samt vikten av att våga ta första steget i att gå vidare.

Min arbetsmetod speglar min egen tro om människor, ett simplificerat och distraherande yttre som döljer ett betydligt mera bearbetat och detaljerat inre.

Med verktyg som MIG-svets, acetylen skärare och hammare har jag format, smält och fogat ihop en sådan människa.

Abstract

My sculpture is in many ways a culminating experiment which interconnects experiences from previous projects with a introspective analysis of self-awareness and will. Through metal sculpting I wish to address crucial themes regarding personal traumas and self-sabotaging thinking, as well as the importance of daring to take the first step in moving on.

My method of working reflects my own belief about people, a simplified and distracting outside hiding a far more processed and detailed inside. With tools as a MIG welder, cutting torch and hammer, I have shaped, melted and fused together such a person.

Tidigare projekt

Previous projects

Att säga att min konstnärliga utveckling varit en krokig bana skulle kunna klassas som en grov underdrift, då mitt experimenterande med olika tekniker och material varit minst sagt nyckfulla.

Skulptering är en metod som dykt upp ett antal gånger under åren och dessa verk har fungerat som föregångare till mitt examensarbete.

To say that my artistic development has gone every which way could very much be called a massive understatement, as my experimentation with different techniques and materials have been, at the very least, capricious.

Sculpting is a method that has appeared a number of times during the years and these works have functioned as precursors to my thesis work.

NICLAS KANGAS

Det var metallarbete som återigen kom att fånga min uppmärksamhet, ljudet av sprakande svetsloppor, lukten av glödande hett järn och den visuella distinktionen mellan blank, oförstörd plåt och de nästan organiska svetsfogarna.

För metallarbete är verkligen ett medium där samtliga sinnen medverkar.

Den fysiska aspekten av byggandet i sin helhet, känslan av att påverka metallens form med värme och styrka.

It was metal work that once again came to gain my attention, the sound of crackling welding sparks, the smell of red hot iron and the visual distinction between shiny, unspoiled metal and the almost organic welds.

Because metal working truly is a medium where all of the senses are involved.

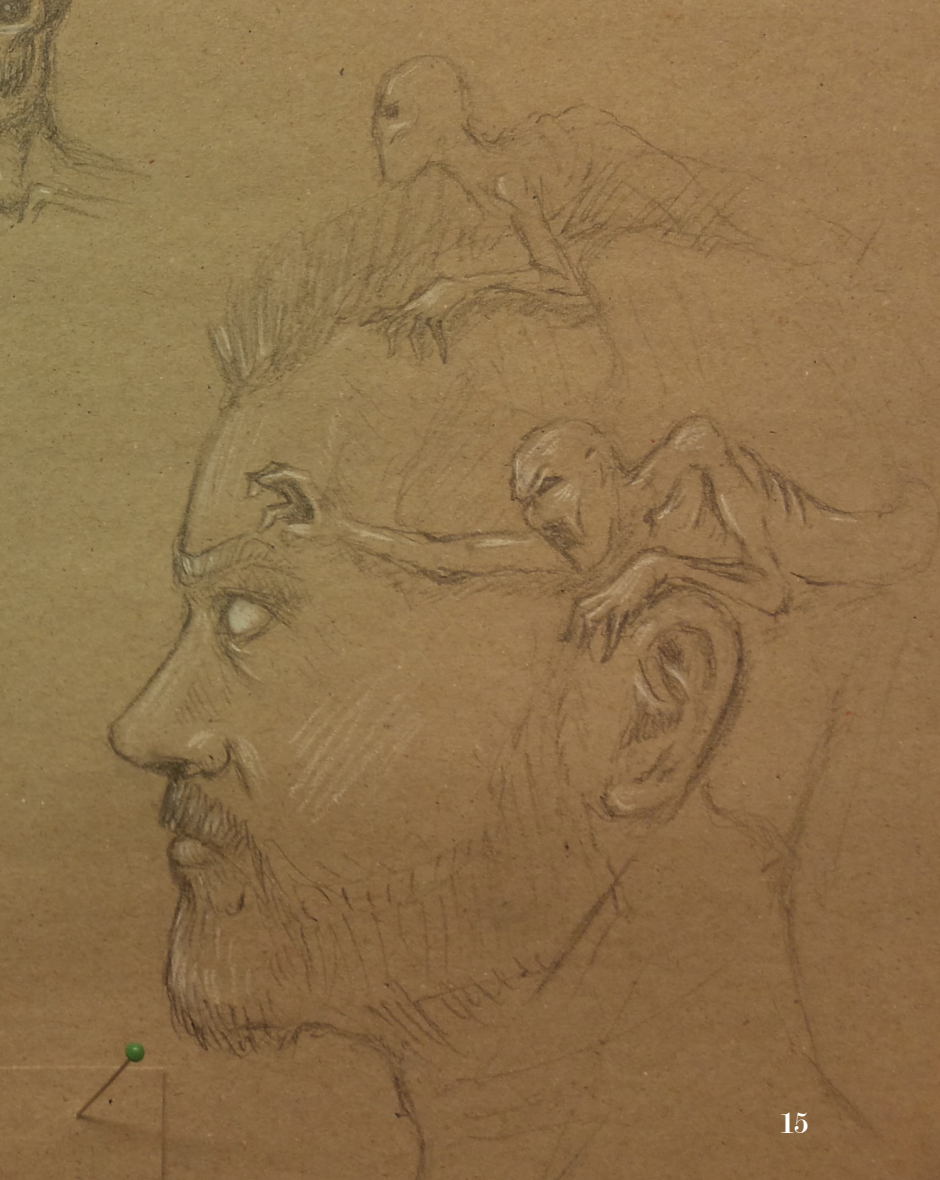
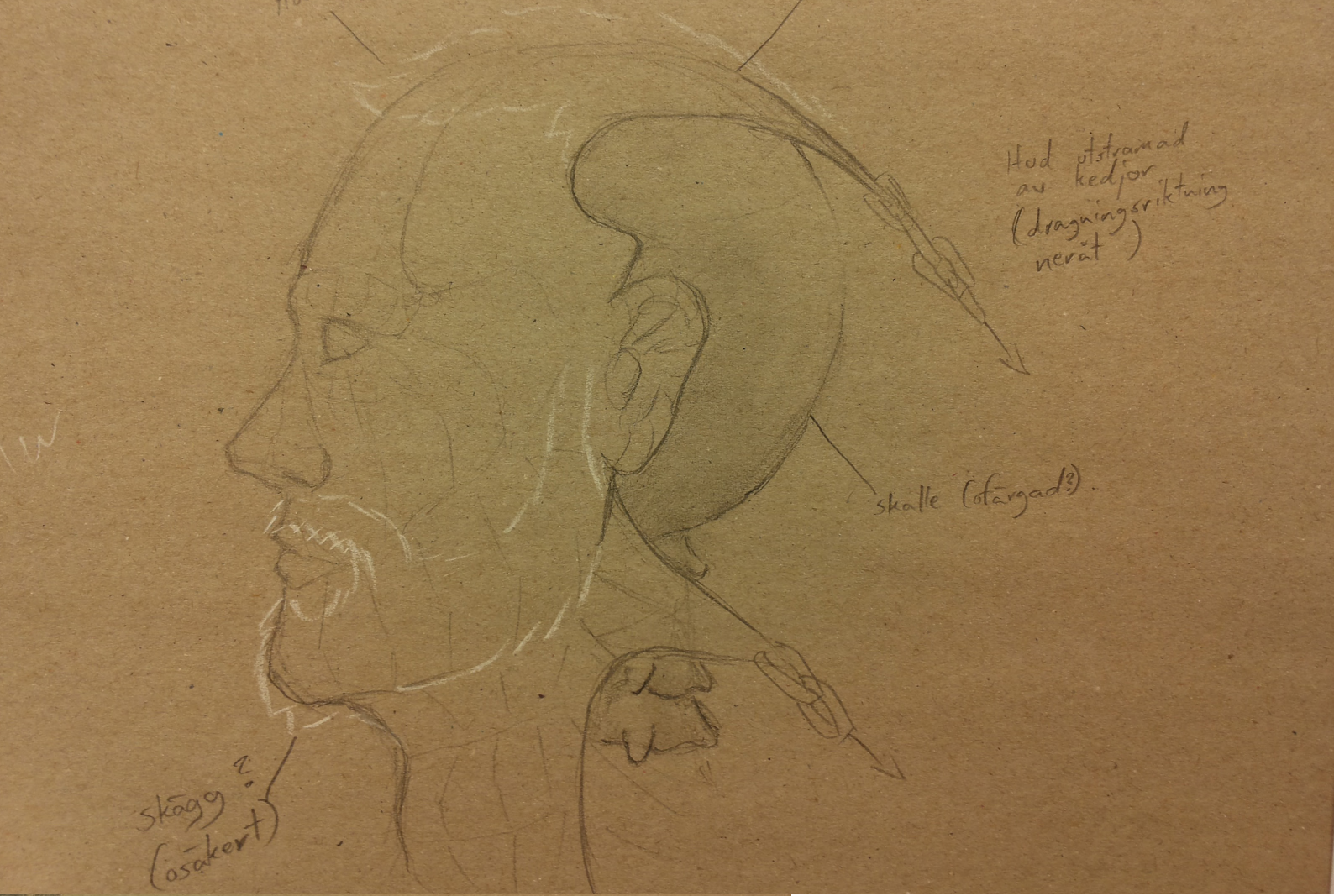
The physical aspect of building in its entirety, the feeling of affecting the metals shape with warmth and strenght.

Konstruktion

Construction

Som med så många andra, så påbörjades mitt arbete genom teckning.
Vanliga blyertspennor och papper var mina verktyg och resultaten mina fordon under färden
genom världen, både innanför och utanför mig själv.

As with so many others, my work began with drawing.
Ordinary pencils and paper were my tools and the results became my vehicle during the journey
of the world, both within and outside of myself.

Börjandes från grunden upp med fötter och ben.

Beginning from the ground up with feet and legs.

Vidare till höfter och rygg.

On to hips and back.

Händer och armar.

Hands and arms.

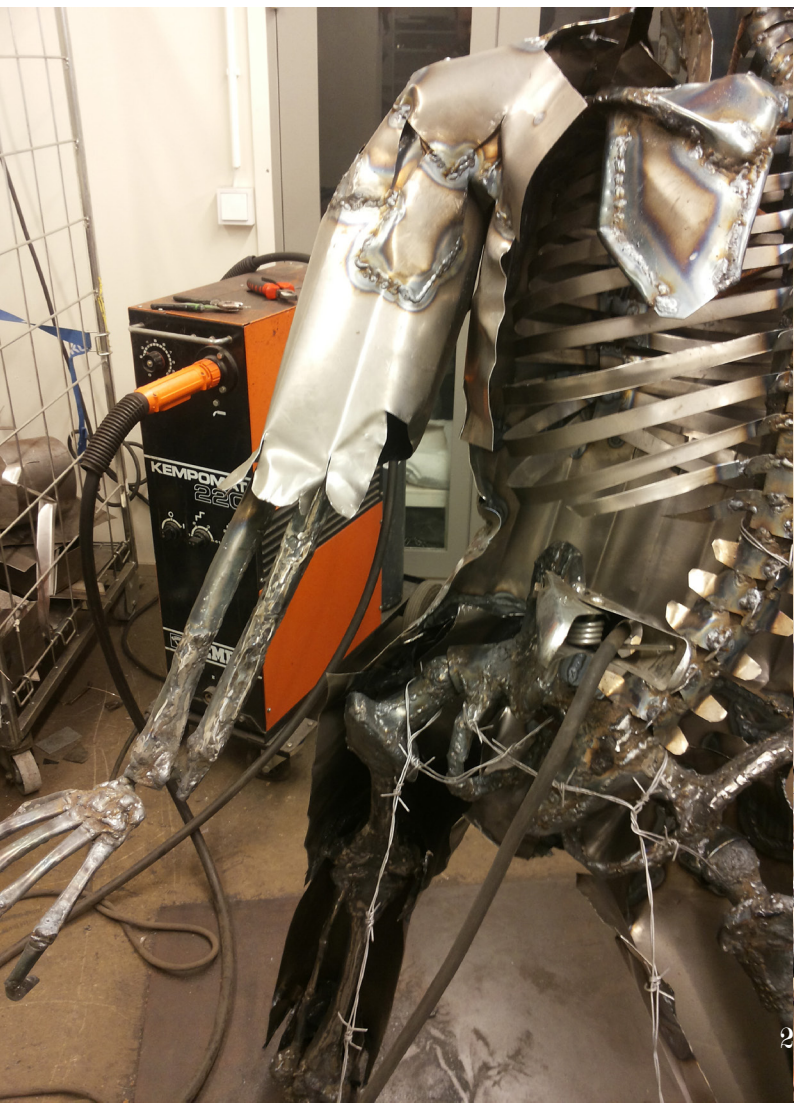

Och till avslutning med bröstkorg, skalle och skinn.

And finishing with ribcage, skull and skin.

Resultat

Result

Statyn representerar kampen i att fortsätta framåt, oberoende av motstånd och hinder, samtidigt som det också påvisar hur bräcklig individens självbild kan vara. De mentala hinder som vi skapar under en livstid och som vi integrerar så djupt in i våra liv att vi inte alltid ens är medvetna om deras existens. Den rivande taggtråd som vi skapar, från rädsla vi ibland inte är medvetna om, är på inget sätt oförstörbar, men det går inte att bryta sig loss från dem utan en metaforisk blödning, utan att omformas som person.

Ibland måste man vara beredd att offra en del av sig själv för att kunna gå vidare och bli bättre.

Att skulpturen framställts i mänsklig storlek skall främja en koppling mellan verket och publiken, att göra det möjligt för människor att tänka efter och se sina egna längder av bindande trådar och fastklamrande järntörn och förhoppningsvis lära sig att kapa dem.

The statue represents the struggle in moving forward, regardless of resistance and obstacles; while at the same time demonstrates how fragile the self-image of the individual can be. The mental barriers we create during a lifetime and that we so deeply integrate into our lives that we are not always even aware of their existence. The tearing barbed wire that we create, out of fear that we do not always comprehend, is in no way indestructible, but one cannot break free of them without a metaphorical bloodletting, without being transformed as a person.

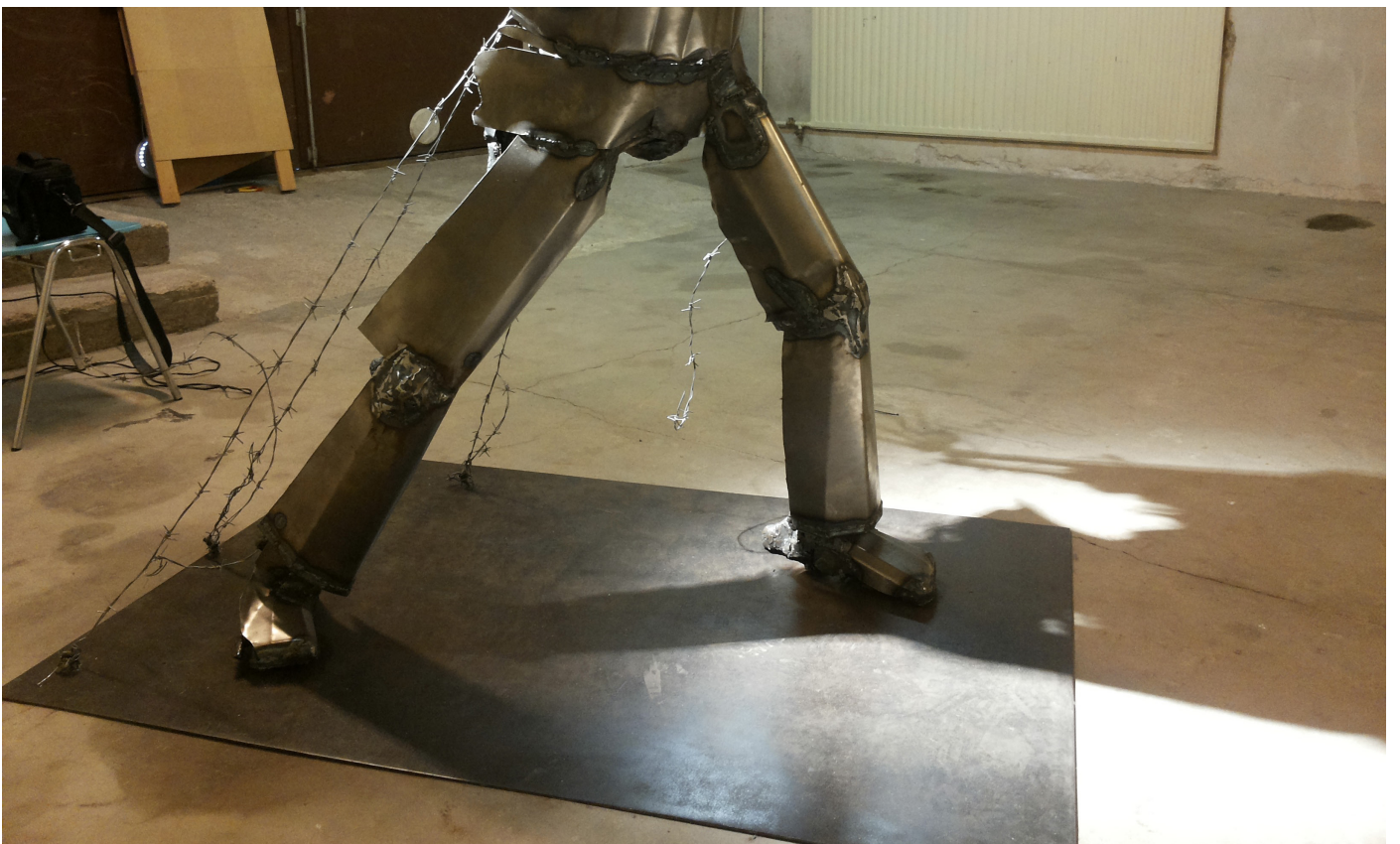
Sometimes one must be ready to sacrifice a part of oneself in order to move on and become better.

That the sculpture has been made in human size will promote a connection between the work and the viewers, making it possible for people to ponder and see their own lengths of constricting wires and clinging iron thorns and hopefully learn to cut them.

**“In the fell clutch of circumstance
I have not winced nor cried aloud.
Under the bludgeonings of chance
My head is bloody, but unbowed.”**

William Ernest Henley - Invictus (1888)

Ett stort tack till alla de som hjälpt mig på vägen:

Till mina lärare, som undervisat, uppmuntrat och inspirerat till stordåd.

Till mina vänner och kollegor, som drivit mig framåt och frammanat rusningen av ideér och infall.

Till min familj, som stöttat mig i mina infall och utföranden

Och till sist, till min mamma: Det enda jag ångrar med detta verk är att jag inte fick visa dig det.

Tack än en gång och kämpa vidare.

A big thank you to all who helped on the way:

To my teachers, that have taught, encouraged and inspired to greatness.

To my friends and colleagues, that have driven me onward and conjured the rush of ideas and whims.

To my family, who have supported me in my whims and machinations.

And lastly, to my mother: My only regret with this work is that I did not get to show it to you.

Thanks again and keep pushing on.

